

[Malchau.]

Den Forret, som dette bør være, har en saadan Person efter min Mening forskertset.

§ 10 i Lovforslaget omhandler Hvervning, og det er strafbart ikke alene at have hvervet, men ogsaa at have ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste m. m. Hvor særlige Hensyn gør sig gældende, kan Strafnedsættelse finde Sted eller Tiltale eventuelt undlades. Jeg mener, at det i Almindelighed ikke er heldigt, naar man ligefrem lovgiver i Bemærkningerne, i dette Tilfælde endda ikke i Bemærkningerne til selve Lovforslaget, men i Folketingsudvalgets Betænkning, hvori der staar, at Tiltale bl. a. bør undlades, naar det drejer sig om Personer, som var under 18 Aar, da de indtraadte i tysk Krigstjeneste, og derfor paa Grund af Umodenhed ikke kan antages at have haft Forstaaelse af Handlingens Strafværdighed. Om dette eventuelt skal indføjes i selve Loven, kan vi jo drøfte i Udvalget.

Det maa efter min Mening hilses med stor Tilfredshed, at der til § 16 er føjet et nyt Stykke med en Straffebestemmelse, hvorefter Bagmænd ogsaa kan rammes.

Hvad Forslaget om Tillæg til Retsplejeloven angaar, finder jeg, at det er en Forbedring af det oprindelige Forslag, naar der nu ud over de Tilfælde, hvor Ankenævnet meddeler Tilladelse, kan finde Anke Sted fra Tiltaltes Side, baade naar Livsstraf, altsaa Dødsstraf, er idømt, og naar Straffen er Fængsel i 10 Aar eller derover. Videre bør man heller ikke gaa i saa Henseende.

At Ankenævnet søges sammensat efter lignende Principper som den særlige Klageret, kan jeg ogsaa tiltræde, og at Danmarks kommunistiske Parti gennem Bestemmelserne i § 3 ogsaa faar Lejlighed til at øve Indflydelse paa Domsmandslisternes Sammensætning, er kun ret og rimeligt.

Endelig vil jeg bemærke, at efter Lovforslaget er det ikke strafbart at være eller at have været Medlem af Nazipartiet eller lignende Organisationer; det er kun Handlingen, der straffes, og dette er uden Tvivl rigtigt. Jeg tror heller ikke, at der i Fremtiden vil være Jordbund for disse for os saa fremmede Ideer, saa et Forbud herimod vil rimeligvis vise sig at være ganske overflødig.

Idet jeg udtrykker min Glæde over, at Retten atter er Magt her i Landet, og i Tro paa og Tillid til, at Respekten for den danske Retssikkerhed ved de her foreslaaede Love vil blive yderligere underbygget, takker jeg den højtærede Justitsminister for Fremsettelsen af Lovforslagene, til hvis hurtige

Gennemførelse her i Tinget jeg kan tilsige mit Partis Støtte.

Lannung: Det er med dyb Tilfredshed, at vi nu efter 5 onde Aar er naaet saa langt, at det danske Samfund kan gøre op med den heldigvis ringe Del af Befolkningen, der svigtede under disse Prøvelsens Aar, og at vi nu er naaet til, at Straffelovs- og Retsplejelovtillæggets Behandling er inde. En anden Ting er, at ogsaa jeg meget kunde have ønsket, at vi havde haft Lejlighed til at se det noget før Pinselørdag. Til Gengæld er vi jo uden for ethvert Ansvar for den paastaaede Forsinkelse, hvad rette vedkommende Resolutionsvedtagere burde mærke sig.

Tillægget til Retsplejeloven kan jeg efter Omstændighederne tiltræde, selv om der var adskilligt, jeg principalt helst vilde have anderledes. Det gælder navnlig Domstolens Karakter. Jeg har med Tilfredshed gjort mig bekendt med Bemærkningerne i Folketingsudvalgets Betænkning navnlig angaaende den udvidede Adgang til Anke, som jeg lægger megen Vægt paa, men som jeg dog gerne havde set udvidet endnu mere. Jeg vil imidlertid gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han mener, at det Problem, som Bemærkningerne til § 1 tager Sigte paa, nemlig Spørgsmaalet om de særlige Domstoles Kompetence, selv om der kun idømmes Straf efter den almindelige Straffelov, er klaret ved denne Bemærkning. Det forekommer mig, at en Tilføjelse i selve Loven havde været det eneste rigtige. Det kan vi maaske naa til gennem Udvalgsbehandlingen. I det hele taget er vi her paa Rigsdagen for tilbøjelige til at nøjes med Bemærkninger i Betænkningen, hvor en Tilføjelse i Loven vilde være det eneste rigtige.

For Straffelovstillæggets Vedkommende er de to Hovedproblemer, der foreligger, den tilbagevirkende Kraft og Dødsstraffen. Under normale Forhold kunde vi ikke tænke paa at være med til at give en Straffelov tilbagevirkende Kraft, men i denne særlige Situation har det Sæt af Grunde, som motiverer den almindelige Regel, ikke Gyldighed. Paa den ene Side var Lovgivningsmagten ikke fri, og paa den anden Side maatte de, der svigtede Folk og Fædreland i Nødens Stund, vide eller kunne fornemme, hvad den almindelige Retsfølelse i den givne Situation ansaa for utilstedeligt og forkasteligt; og at der maatte komme en Afregningens Dag. De handlede altsaa ikke i god Tro, og der sker dem derfor i Princippet ingen Uret. Problemet bliver i denne